

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΕΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10 ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΦΡ. ΧΡ. 10

Τιμή Φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΔΟΓΩΝ
— ΤΗΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ —

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 3 Ιανουαρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4

ΑΡΙΘ. 2

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣ. ΘΕΑΤΡΟΥ

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ ΤΩΝ ΕΠΙΔΕΚΤΩΝ

ΤΟ ΕΘΝΟΣ δὲν ἔμεινε καὶ φέτος παραπονεμένο. Χάρis εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν», τὸ θυμήθηκαν οἱ ἐπιτεκτοὶ καὶ τοῦ ἔφεραν τοὺς πρωτοχρονιάτικους μποναμάδες του—ριχάνες ἀπὸ φουσκωμένα λόγια καὶ καραγκιζήδες ἀπὸ θεωρίες ἀνεμοδαρμένες καὶ ταμπούρα ἀπὸ ὑποσχέσεις καὶ φουσκές ἀπὸ συμβουλὰς καὶ κάθε λογῆς λόγια, λόγια, λόγια καὶ πάλιν λόγια καὶ μόνον λόγια, ὅχι τίποτε!

Καὶ οἱ σμένος μπεμπές! Τόσα δῶρα ἔπῃρε, δῶρα, λούτια καὶ δῶρα εὐμορροβοερνικωμένα καὶ δῶρα ξανταχτερά. Ἄλλα τὰ δῶρα ἦσαν κούρια ἀπὸ μύτα. Καὶ μόλις τὰ ἔπιασε στὰ χέρια του καὶ μόλις ἄρχισε νὰ τὰ περιεργάζεται, ἔγειναν κομμάτια.

Κ' ἔτσι ὁ μεγάλος μπεμπές—τὸ Ἔθνος, καὶ λὲς—τοῦ ξιπάζεται τόσο ἀπὸ τὰ λιλιὰ καὶ ἀπὸ τὰ παιγνιόκια, ἐξύπνησε τ' ἄλλο πρωὶ καὶ δὲν βρῆκε τίποτε γύρω του, παρὰ μόνον κομμάτια ἄχρηστα, γιὰ τῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρρο.

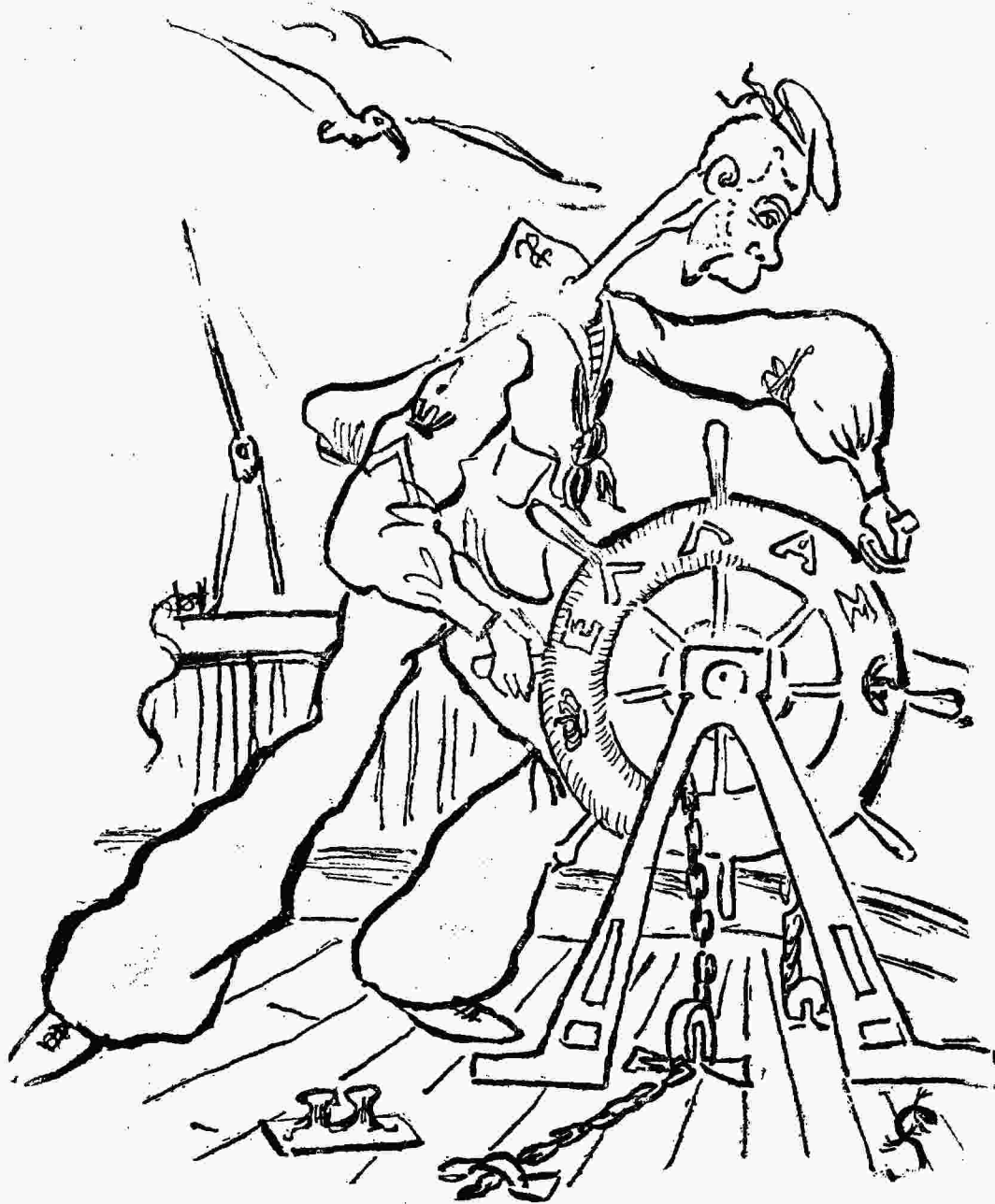
ΚΑΙ ἈΡΧΙΣΕ νὰ κλαίῃ ὁ μπεμπές καὶ ἄρχισε μὲ παράπονο νὰ λέῃ·

— Καὶ οἱ φτείνοι μποναμάδες ψεύτικοι, σὰν τοὺς περσινούς, σὰν τοὺς προπερσινούς!... Τίποτε ἀληθινὸ, τίποτε γερὸ, τίποτε ποὺ νὰ βαστάῃ ἔστω καὶ δύο ἡμέρες δὲν θὰ μοῦ φέρουν αὐτ' οἱ καλόβουλοι μπαρμπάδες μου;

ΤΙΠΟΤΕ, ἀπολύτως τίποτε! Ἡ ἐγχώριος βιομηχανία δὲν ἄρχισε νὰ βγάξῃ τίποτε γερὸ, τίποτε ποὺ ν' ἀξίξῃ τὸν κόπο νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς στὰ χέρια του καὶ νὰ τὸ ὑψώτῃ ὡς σύμβολον νέας ζωῆς, στηριζομένης ἐπὶ τῆς Εὐσυνειδησίας καὶ κατευθυνομένης πρὸς τὴν Ἀλήθειαν.

Καὶ ἡ ἀπόδειξις: Ἐνας ἀπὸ τοὺς κυρίους Ὑπουργούς, ἀπαντῶν στὴν σχετικὴν ἐρώτησιν τῆς Ἀκροπόλεως, ἐδογματίσεν ὅτι ἡ μάλλον ἐπιγενομένη ἀνάγκη διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, τῆς ὁποίας τὴν ἐκπλήρωσιν ὀφείλει τὰς Ἑλλήνων νὰ εὐχρηθῇ διὰ τὸ Νέον Ἔτος, εἶνε ἡ «ἠθικὴ καὶ ὕλική»

Ἠρατὰ λόγια, κομψά, ἐκφραστικώτατα. Πῶς;

Ο ΤΙΜΟΝΙΕΡΗΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

— Μὲ τὴν μπουνάτσα, καλὰ τὰ πᾶμε! Μ' ἂν φουσήξῃ κανέναν πολεμικὸς σφοδρὸς... βλαστήματα!...

Ἄλλὰ στὸ βάθος αὐτῶν, πάντοτε τὸ κενὸν τῆς μπουρμπουλίστρας.

ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ ἠθικὴ καὶ ὕλική. Μ' ἄλλους λόγους ὁ κ. Ὑπουργὸς παραδέχεται—καὶ τὸ παραδεχόμεθα καὶ μεῖς—ὅτι τὸ Ῥωμαϊκὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ συντρίμμια ἠθικὰ καὶ ἀπὸ συντρίμμια ὕλικα καὶ ὅτι πρέπει νὰ εὐρεθῇ κάποιος νὰ περισυλλέξῃ τὰ συντρίμμια αὐτὰ καὶ νὰ φτιάξῃ μιὰ παραγκούλα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν νὰ στεγασθῇ ὁ φερέοικος νεοελληνικὸς πατριωτισμὸς!...

Βγάζετε σεις κανένα ἄλλο νόημα ἀπὸ τὰ λόγια

τοῦ κ. Ὑπουργοῦ; Ὁχι, βεβαίως! Ἄλλ' ἡ περισυλλογὴ αὐτὴ πῶς, πότε καὶ ἀπὸ ποῶν, παρακαλοῦμεν, θὰ γίνῃ;

ΜΗΠΩΣ καὶ ὁ Α. ποὺ μᾶς διευθύνει σήμερον καὶ ὁ Β. ποὺ μᾶς διηύθυνε χθὲς καὶ ὁ Γ. ποὺ θὰ μᾶς διευθύνῃ αὔριον, δὲν εἶνε καὶ δὲν ἦσαν καὶ δὲν θὰ εἶνε ὅλοι σκλάβοι τῆς Συναλλαγῆς;

Καὶ μπορεῖ ποτὲ, ἐν ἀκμαζούσῃ ἐπιδημίᾳ Συναλλαγῆς, νὰ γίνῃ σκέψις καὶ νὰ ληφθῇ ἀπόφασις γιὰ περισυλλογὴν ἠθικῶν καὶ ὕλικων ναυαγίων; Μπορεῖ σ' ἐπιδημίᾳ χολέρας, νὰ κάθεται

κανείς να πονοκεφαλή για ν' ανακαλύψει γιατρικόν γιά τους κάλους;

Τοῦ κόμματος ὑμῶν μὴ χορτασθέντος εἰσέτι, ὑμεῖς ἄδετε ἀμανέδες περισυλλογῶν, ὡ βέλτιστοι;

ΝΕΡΟ μᾶς χρειάζεται καὶ μόνον νερό! Καλὰ τὸ εἶπεν ὁ κ. Στρέιτ.

Τὸν ἤρώτησαν:

— Ποία εἶνε ἡ μᾶλλον κατεπείγουσα ἀνάγκη διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Κρίτος, τῆς ὁποίας τὴν ἐκπλήρωσιν ἐφείλει νὰ εὐχηθῇ πᾶς Ἕλλην κατὰ τὸ νέον ἔτος;

Κί' ἐβροντοφώνητε μίαν καὶ μόνην λέξιν:

— Νερό!

Μάλιστα! Αὐτὴ εἶνε ἡ μᾶλλον κατεπείγουσα ἀνάγκη! Νερό, γιὰ νὰ σβύσουμε τὴν δίψαν τῆς φρονήσεως ποῦ κατεξήρανε τὴν ψυχὴ μας! Νερό, γιὰ νὰ καθαρίσουμε τοὺς λεκέδες ἀπὸ τὸ πολιτικὸν παρελθόν μας! Νερό γιὰ νὰ πλύνουμε τὰ τσιμπλιασμένα μάτια μας καὶ νὰ δοῦμε τὴν ἀλήθειαν.

Νερό, ποταμούς νεροῦ, Μισισσιπήδες καὶ Ἀμαζόνιους καὶ Δουνάβεις, γιὰ νὰ πνίξουμε μέσα σ' αὐτοὺς τὴν Συναλλαγήν!

1 ΜΑΣ βρῆ τὸ 1904 μὲ νερό;
Μήπως μᾶς βρῆκε τὸ 1903 μὲ Γνώσι;

ΔΙΔΕΙ ὁ κ. Στρέιτ ὡραίαν, συντόμως, ἐκφραστικωτάτας, σωτηρίους εὐχὰς στὸ ἔθνος. Τὸ δυστύχημα μόνον εἶνε ποῦ δὲν ἐκπληροῦνται αἱ εὐχαί του.

Πέρυσιν, γιὰ τὸ 1902 εὐχήθη: Γνώσι. Καὶ εἶδατε δὲ μὲ πόση γνώσι ἐκλείσει ὁ σανατοπρόβλητος αὐτὸς χρόνος. Φέτος εὐχεται γιὰ τὸ 1903 νερό καὶ νὰ εἴσθε ὑπερβέβαιον πῶς οὔτε τὸ Θριάσιον δὲν θ' ἀποφασίσῃ νὰ χύσῃ καὶ δύο κἂν ὑφάλλμυρα δάκρυα γιὰ τὰ δεινὰ μας.

Τώρα τίποτε ἄλλο δὲν μένει, παρὰ ν' ἀπογοητευθῇ καὶ ὁ κ. Στρέιτ διὰ τὴν πανηγυρικὴν ἀποτυχίαν τῶν εὐχῶν του, καὶ νὰ μᾶς εὐχηθῇ τοῦ χρόνου, γιὰ τὸ 1904: σχοινί καὶ σαποῦνι. Ἴσως δὲ ἡ εὐχή του αὕτη νὰ εἶνε καὶ ἡ μόνη ποῦ θὰ πιάσῃ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔτυχε νὰ γίνεται μικρὰ κολυμβητικὴ ἐορτὴ καὶ τὰ ἡλεκτρικὰ τράμ ἤσαν κατὰφορτα ἀπὸ κόσμον.

Διερχόμεθα σιγὰ σιγὰ πρὸ τῶν καταπραΰνων λόφων μὲ τὰς ἐπαύλεις τὰς ὁποίας ἐθαύμαζες καὶ φθάνομεν τέλος εἰς τὸν κήπον.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθερὸς καὶ οὐδὲ ἔχνος ὑγρασίας ὑπῆρχε εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἡ μαμὰ τότε ἠθέλησε νὰ περιπτῇσιν ὀλίγον. Κατερχόμεθα λοιπὸν τοῦ ὀχλήματος, καὶ προχωροῦμεν εἰς τὴν μεγάλην δεινδοστοιχείαν τῶν λατανίων.

Ἡ δρόσος ἦτο εὐχάριστος καὶ ἀνεπνέομεν μετ' εὐχαριστήσεως, ὅταν ἐξαίφνης συναντώμεθα μὲ δύο γνωστοὺς οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουν τὰς φιλοφρονήσεις καὶ μᾶς συνοδεύουν εἰς τὸν περίπατον.

Ἀφ' οὗ περιεπαιχτήκαμεν ἀρκετὰ, ἐγὼ ἠθέλησα νὰ ἴδω τοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας καὶ διευθύνθημεν εἰς τὸν περίβολον τῆς μικρᾶς ὁάσεως. Μερικὲς μὲ τοὺς

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΓΔΥΝΟΝΤΑΙ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΠΕΙΝΑ

Θὰ ἦτο περιττὸν ἴσως μίαν νέαν ἐφημερίδα ν' ἀνελάθῃ καὶ αὕτῃ καθήκοντα κηδεμονίας ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, δίδουσα τὰς στερεοτύπους καὶ καντιωμένους πλέον συμβουλὰς περὶ τέχνης καὶ περὶ μορφώσεως ἡθοποιῶν.

Οἱ ἀνγκυῶσταί τῆς θὰ ἐδικαιοῦντο, καὶ μὲ τὸ παρκαπῶν, νὰ τὴν ὑποδεχθῶν μετὰ τὴν τυπικὴν φράσιν τῆς οἰκονομικοῦ νοικοκυρᾶς, ἡ ὁποία διώχνει τὰ παιδιὰ ποῦ ψάλλουν τὰ κάλκντα.

— Πήγαυε! Τάπην ἄλλοι!

Γνωρίζω ὅμως ὅτι ὁ «Νουμάς» ἔχει ἓνα χάρισμα ξεχωριστό. Τὸν ἡρωισμόν—ἡ λέξις εἶνε ἡ μᾶλλον τσιρικιστὴ διὰ τὸν τόπον μας—τὸν ἡρωισμόν τῆς ἀδικιᾶς τοῦ εἰλικρινεῖς.

Καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν ἀναλαμβάνω ν' ἀπλώσω εἰς τὰς σελίδας τοῦ με δημοσιογραφικὴν ἀκρίβειαν καὶ ἀμεροληψίαν μερικὰ ἄτοπα, τὰ ὁποῖα ἤμπορῶσαν νὰ λείψουν χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ οὔτε τὸ Θεάτρον οὔτε ἡ τέχνη.

Πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος τῶν φορεμάτων τῶν ἡθοποιῶν τοῦ Βασιλικοῦ, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ βεβαιώσω μετ' ἔρκου ὅτι πολὺ γλήγορα δὲν θὰ ἔχουν πλέον σῶμα νὰ ντύσουν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἀπὸ φιλοτιμίας ὁρμώμενοι καὶ ἐν βραχυῷ ψυχικῆς αὐταπαρνήσεως διατελοῦσι συνεπεφάσισαν νὰ ποθεύουν ἐκ πείνης. Ἀλλὰ νὰ πεθάνουν μέσα εἰς τὰ μεταξωτὰ καὶ τῆς νταντέλλας.

Ἡ ἱστορία τοῦ ζητήματος αὐτοῦ εἶνε πολὺ περίεργος καὶ ἀξίζει νὰ τὴν διηγηθῇ κανεὶς ἐν ἐκτάσει.

Πέρυσιν αἱ ἡθοποιοὶ τοῦ Βασιλικοῦ ἐρράπτοντο, ὅπου ἤθελε ἐκάστη.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ πενία τέχνης πολλὰς κατεργάζετο κατ' ὀρθὴν νὰ ράπτωνται ἀπὸ ἐργάτιδας πρώτης γραμμῆς, τὰς διευθυνούσας τὰ φημισμένα διὰ τὸ γοῦστο τῶν ἐργοστάσιων τῶν Ἀθηνῶν, πληρώνουσαι τὸ τρίτον μὲν καὶ τὸ τέταρτον τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν θὰ ἔδιδαν ἂν ἀπευθύνοντο ἀπ' εὐθείας πρὸς τὰ κατὰστήματα ταῦτα.

Ὁ λόγος εἶνε ἀπλούστατος. Αἱ ἐργάτιδες, διὰ νὰ κερδίζουν περισσότερα, ἐργάζοντο καὶ τὴν νύκτα κατ' οἶκον, τὴν δὲ ἐργασίαν τῶν αὐτῶν, ἀπηγορευμένην ἀπὸ τὰς διευθυντρίδας τῶν, προσφέρουσι πολὺ εὐθηνὰ, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς μυστικότητος πάντοτε.

Ἰπὴρξεν ὅμως καὶ ἡθοποιοὶ, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐράπτοντο καθόλου καλὰ, παρουσιάζουσιν ἐπὶ τῆς χρυσιοκίτου σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ, φορέματα ραμμένα ἀπὸ τὰ ἴδια τῶν χερσὶν, φρικτὰ ἰδεῖν.

Ἡ Διεύθυνσις ὥρειλε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τοῦτο χάριν τῆς εὐπρεπείας τοῦ Θεάτρου, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε βεβαίως νὰ μὴ εἶναι εἰς τὴν σειράν τῶν θερινῶν παρκαπῶν, αἱ ὁποῖαι ἐζητῶν πάντοτε εἰς ἐντίμον φτωχεῖαν, μὴ ἔχουσιν οὐδεμίαν ἄλλην ὑποστήριξιν πλην τῆς τοῦ κοινοῦ.

Καὶ ἐπράξε τοῦτο ἀλλὰ κατὰ τὸ σὺνηθες ἐν Ἑλλάδι πηδῆσας ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄρου εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἐπὶ πλέον μὴ σεβασθεῖσιν οὐδὲ αὐτὸν τὸν ἰδρωτὰ τῶν ἡθοποιῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν δὲ ἐκεῖ μέσα πριγκηπικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου, δύο περίπου μῆνας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν παραστάσεων, πτενόμακρος φετῆρς ἐτοιχοκολλήθη εἰς τὸ φουγιέ τῶν ἡθοποιῶν.

Ὁ φετῆρς ἐγνώστοποιε εἰς αὐτοὺς ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ὅπως αἱ ἡθοποιοὶ ἐπιμεληθῶσι περισσότερον τῆς ἐνδυμασίας τῶν.

Τὴν Βασιλικὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν πρόθυμοι ἤκουσαν πᾶσαι καὶ προθυμότεραι ὑπεσχεθήσαν νὰ ἐμφανισθῶν εἰς τοὺς ρόλους τῶν ὅσον ἠδύναντο εὐπρεπέστεραι.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ κ. Μπανιολῆ ἐνεφανίσθη ἓνα πρῶν εἰς τὸ Βασιλικὸν χειραγωγούμενη ἀπὸ τὸν διευθύνοντα κ. Στεφάνου.

— Εἶνε ἡ ράπτριά σας, εἶπεν ὁ κ. Στεφάνου πρὸς τὰς ἡθοποιοὺς.

Καὶ μετὰ τοῦτο καλέσας ἰδιαιτέρως μίαν ἐκάστην ἡθοποιὸν εἰδοποίησεν αὐτὴν ὅτι ὁ φείλει νὰ ράπτει—

πανυψηλούς φοινίκας καὶ τὰ κομψὰ τῆς περίπτερ.

Ἐβάδιζα ἐμπρὸς καὶ εἶχα φθάσει εἰς τὴν μικρὰν κυγκλιδωτὴν θύραν ἥτις χωρίζει ὅπως ἐνθυμείσῃ τὴν αὐλὴν τῆς ὁάσεως ἀπὸ τὴν παρκαλίαν, ὅπου τὰν συννητήθημεν μετὰ τρεῖς ἀνδρας, ἓνα γέροντα καὶ δύο νέους οἵτινες ἤρχοντο ἀντιθέτως.

Ὁ εἰς αὐτῶν μὲ παρρησίαν προσετικῶς καὶ μάλιστα εὐρέθῃ ὑπισθεν, ἤκουσα τὴν φωνὴν του νὰ λέγῃ ἐνθουσιασμένη καὶ εἰς τοὺς συνοδοὺς του εἰς μίαν γλῶσσαν ἐντελῶς ἄγνωστον.

Βεβαίως δὲν ἠνένησεν τίποτε, ἀλλ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς, μοὶ ἐφάνη τὸσον ἐνθουσιώδης καὶ ἱκυμαστικός, κατόπιν τοῦ προσετικῶς βλέμματος διὰ τοῦ ὁποίου μὲ ἠτένισε, ὥστε ἀκουσίως ἐστράφη.

Τὸν εἶδα πράγματι νὰ μὲ παρρησίᾳ συγκεκινημένος, καὶ ἐστραμμένος πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἐμειδίασα ἀκουσίως.

Ὁ εἰλικρινὴς ἐκεῖνος ἀπολαύματός πρὸς τὸ ταπεινὸν μου ὑποκείμενον ἐκ μέρους ἐνός ἀγνώστου, δὲν κρύπτω ὅτι μὲ ἐκολάκευσε.

Ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου, δὲν ἠδυνήθη δ' ὅμως εἰς τὴν καμπὴν νὰ ἐμποδίσω τὴν περιέργειάν μου καὶ νὰ μὴ στρεφῶ ἄπαξ ἔτι εἰς τὴν διεύθυνσίν του.

Ἐἶχε προχωρήσει μετὰ τῶν συντρόφων του ὀλίγα ἔτι βήματα, ἀλλὰ ἴτατο ἤδη πάλιν ἀκίνητος καὶ

μὲ περιέβαλλε μὲ βλέμμα τὸσον εἰλικρινοῦς συμπαθούς, καὶ τὸσον ὁπαιστικόν, ὥστε... συνεκινήθη.

Ἐἶλα ἂν θέλῃς, κακὴ Αἰμυλία, ἐν τούτοις σοὺ γράψω τὴν ἀλήθειαν, ὅπως τὴν ἡσθάνην.

Ἀπὸ τῆς ἐξέδρας ἐρριψα πάλιν ἐν βλέμμα χωρὶς νὰ φαίνωμαι καὶ εἶδα τοὺς τρεῖς ἀνδρας νὰ ἴστανται πρὸ τῆς εἰσόδου συνομιλοῦντες· βεβαίως θὰ ἐξηκολούθουν λαλοῦντες τὴν ἰδίαν παράδοξον γλῶσσαν διότι οἱ παρρηχόμενοι ἐστρέφοντο καὶ παρρητῶν περιέργως.

Ἦσαν κομψῶς ἐνδεδυμένοι βαθύχρουν ἐνδυμασίαν, οἱ δὲ δύο νέοι ἐφάνιντο φερόμενοι μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τὸν γέροντα, ὅστις ἐβάδιζε ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ὁ ἥρως μου ἐν τούτοις ἐστρεφε συχνάκις τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξέδρας ὡς νὰ παρηκολούθει μετὰ δυσθυμίας τοὺς συντρόφους του.

Τέλος ἐπέβησεν τοῦ ἡλεκτρικοῦ τράμ καὶ ἀνεχώρησεν διὰ τὴν πόλιν.

Βλέπεις ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε πράγματα συνηθέστατα τὰ ὁποῖα δύνανται εἰς τὴν καθένα νὰ συμβῶσι.

Ἐν τούτοις δὲν γνωρίζω πῶς ἡ ἐντύπωσις μοῦ ἔμεινε ἐπίμονος καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐορτῆς τὴν ἐσκεπτόμενην ἀκουσίως.

Ποιοὶ νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ ξένοι;

Αἱ φυσιογνωμίαι τῶν ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστοι ἀλλ' ὅχι καὶ ξενικαί.